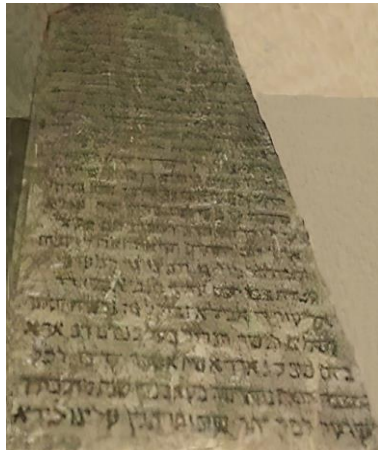
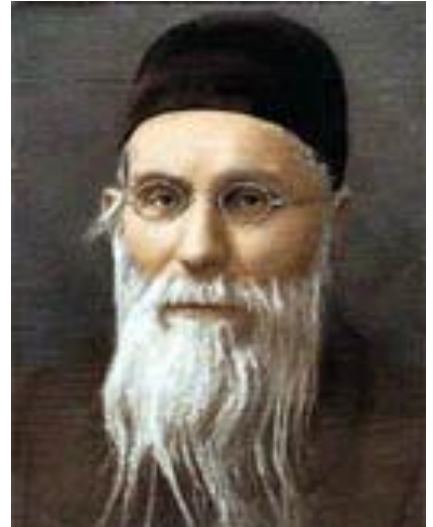

פניני הצדיקים

הגאון הרב אלכסנדר סנדר שור זצ"ל: נולד בשנת תל"ב (1672) בלבוב. מגדולי חכמי פולין ומעמודי ההוראה שבדורו. קבלה ביד המשפחה שהם מיוחסים עד ליוסף הצדיק, ועל שמו נקראת המשפחה "שור", על שם הפסוק "בכור שורו הדר לו". בשנת ה'תל"ד, בהיותו תינוק, התייתם מאביו. ועוד בצעירותו התפרסם כעילוי ושקדן ומונה ע"י ר' יעקב יהושע פלק (בעל ה"פני יהושע", אב"ד לבוב) לרבה של היבנוב ואוהנוב, הסמוכות ללבוב, אך כעבור שנים בודדות החליט, שלא ליהנות מכתרה של תורה. הוא עזב את משרתו וחזר לז'ולקווא, שם שקד על תלמודו בהתמדה עצומה והתפרנס ממשרת י"ש.

עד מהרה נודע ברבים, ושמו יצא למרחקים כשר התורה, ענותן, פרוש וקדוש. כל גדולי ההוראה בדורו שיחרו לפתחו, הפנו אליו את ספיקותיהם, ולא זזו מהוראותיו ב"איסור והיתר". גדולי הדורות שיבחוהו, ומהם: ה'נודע ביהודה', בעל "פרי מגדים", ר' יוסף שאול נתנזון (מח"ס 'שואל ומשיב') וה'חתם סופר'. הוא השיב תשובות לשאלות רבות שהופנו אליו, שימש שם כ"מגיד מישרים" ועמד בראש ישיבה, בה העמיד תלמידים הרבה. קהילות חשובות ביקשו להושיבו בראשם, אך רבנו דחה את כל ההצעות ועד סוף ימיו לא כיהן ברבנות. בשנה האחרונה לחייו נאלץ לעקור דירתו לעיירת מרפא לרגל חולשת גופו. נפטר ב-כ"ז שבט תצ"ז (1737). חי כ-65 שנים, ציונו בז'אלקווא.

אביו: ר' אפרים זלמן ("מגיד מישרים" בלבוב ומלומד בנסים). **אשתו:** בתו של ר' מרדכי ליבוש'ס (פרנס של ועד ארבע הארצות, ומנהיג קהילת ז'ולקווא). **מרבותיו:** ר' הלל ב"ר נפתלי הירץ מווילנא (בעל "בית הלל" ורב ז'ולקווא), ר' שניאור. **מתלמידיו:** ר' אפרים זלמן לוקוואר (בן אחותו) ור' מרדכי בר"ז. **מספריו:** ישמלה חדשה- על שו"ע יתבואות שור- על שו"ע. ספריו התקבלו כספרי יסוד לכל שו"ב.

ידיד ורע היה לו לרבינו, ורבי יצחק אייזיק מז'ולקווא שמו (הוא אביו של הג"ר יהודה אהרן קלוגר אב"ד קאמרוב אבי הג"ר שלמה קלוגר מברודי). נפשו הייתה קשורה בנפשו, ואף כי היה צעיר מרבינו לא זזה ידו מתחת ידו. בצוואת עסקו כל השנים בתורה ובעבודה, בשנתו האחרונה של רבינו הוכרח מחמת חולשתו לנסוע בעצת הרופאים לעיירת מרפא, באותו פרק חלה גם ר' יצחק אייזיק את חוליו האחרון, שממנו לא קם, וכשהוא עדיין בדמי ימיו נסתלק לשמי רום.

מספר חודשים טרם פטירתו של רבינו ה'תבואות שור', מקורביו של רבינו העלימו ממנו את דבר חוליו של רעו ואהובו, ובוודאי את דבר פטירתו, ועל אף שאלותיו התדירות לשלום רעהו, התחמקו אלו תמיד מלענותו על כך. מספר ימים לפני פטירתו נכנסו אליו ראשי העיר לבקרו. בבואם, שאל אותם פתאום: "האם ר' יצחק אייזיק חי?". השיבו לו: "כן". בשמעו את תשובתם אמר להם רבנו: "יודע אני, ששקר בפנים, והלא הנה הוא עומד על ידי ומבקש ממני, שאקבר על ידו". תמהו והשתוממו איש אל רעהו, אך לא השיבו דבר.

אחר הסתלקותו, הלכו אנשי החברה קדישא לחפור קבר לרבה הגדול ליד קברו של ר' יצחק אייזיק. אך עקב צפיפות המקום לא ידעו לשית עצות בנפשם איך לקיים צוואת רבם. בראות ראש החברה קדישא את המצב לא התיימש ולקח בידו את המעדר והחל לחפור סמוך לקברו של ר' יצחק אייזיק. אולי יקרה הנס. וראה זה פלא, ככל שהעמיק חפור הרגיש במו עיניו איך שהמקום הולך ומתרחב, עד שהושלמה חפירת הקבר. או אז ראו הכל ונכחו, כי אותם קדושים, הנאהבים והנעימים בחייהם ובמותם לא נפרדו.

מעשה נורא הוד שסיפר הרה"ק ר' איציק'ל מפשעווארסק ששמע מפי הרה"ק ר' יחזקאל משינאווא זיע"א: מרן הבעש"ט זיע"א הגיע פעם בדרכו לעיר אחת וסר לבית אכסניה. בעל האכסניה, שהכיר בערכו הרם של אורחו הנשגב, ערך לכבודה של תורה סעודה גדולה בהשתתפות כל בני העיר, הרב דמתא, הדיינים, ראשי הקהל וכו'. באמצע הסעודה, נתעוררה איזה שאלה על עצם מהעוף, והחל שם משא ומתן בנידון, אך אף אחד מהרבנים לא רצה לפסוק הלכה למעשה בפני הבעש"ט הקדוש, וכולם חיכו למוצא פיו.

פתח הבעש"ט ושאל את בעל האכסניה: "האם כל יוצאי חלצ'ך מסובים כאן עמנו?" כשנענה בהן, חזר ושאל: "האם אין חסר כאן אחד מהם?" בלית ברירה סיפר בעל הבית שחסר כאן בן אחד, שהיום נעשה "בר-מצווה", אולם הוא שוכב במיטתו כאבן דומם מאז לידתו לפני י"ג שנים. הושיט הבעש"ט את מקלו לאחד מן המסובים, וצוה לו: "לך אל הבחור ואמור לו שיקום ויבוא לכאן". ויהי כשמוע הבחור את הדברים האלה, נתיישב על מיטתו ואחר קם על רגליו, לבש בגד שבת, ונכנס אל החדר, שם הסב הבעש"ט הקדוש ושאר המסובים. כשנכנס, נעמד הבעש"ט על רגליו מלא קומתו, וקידם אותו ברוב דרך ארך כמקבל פני רב, והושיבו אצלו בראש השולחן, ופתח ושטח לפניו את דבר השאלה בסיימו: "פסוק נא הרבי", נתן ה"בר מצווה" את עיניו כמתבונן ושוקל בדבר, ופסק: "כשר!". מיד אח"כ צוה הבעש"ט להחזירו למיטתו, וכשיצא מן החדר נעמד שוב וליווהו לחדרו ברוב הכנעה. הבחור נשכב על מיטתו ותיכף החזיר נשמתו ליוצרה.

אחר הדברים האלה סיפר הבעש"ט: "הגה"ק בעל ה'תבואות שור' מיהר פעם בערב שבת קודש בדרך אל המקווה, ובדרכו ניגשה אליו אישה אחת בשאלה על עוף. אך מכיוון שהזמן היה קצר, פסק לה אחר התבוננות קצרה – 'טריפה'. והנה, המשיך הבעש"ט, "בעוף זה הייתה מגולגלת נשמה אחת שאחר זה כמה גלגולים זכתה להיכנס בעוף כשר ולהגיע לידי ישראל, ובמה שהגאון הקדוש הטריפה, לא זכתה לבוא על תיקונה, ונדחתה שוב. אחר הסתלקותו של אותו גאון, באה אותה נשמה והזמינה אותו לדין לפני בית-דין של מעלה.

ואכן אחר דין ודברים יצא הפסק, שעל הגאון לירד שוב לעולם הזה, ושהנשמה הנ"ל תגולגל שוב פעם בעוף כשר, ושהוא יוציא לאור צדקה להכשירה, ובכך תבוא על תיקונה השלם, אולם, היות שהגאון בעל 'תבואות שור' החזיר את נשמתו הטהורה ליוצרו ממש, כפי שניתנה לו - זכה ונקייה מכל רבב של חטא - מלבד דבר זה, אי לכך, התנה אותו קדוש את הסכמתו לפסק זה, בתנאי שיהא שרוי בזה העולם כאבן דומם, כדי שלא יבא לידי ניסיון וקלקול חס ושלום. והנה, לעת הזאת שבא לידינו עוף זה, אשר בו נתגלגלה הנשמה הנ"ל, הוצרך להכשירה, כדי שיתקנה הגאון הקדוש בעל ה'תבואות שור', שאכן פסק עליה: כשר".

האדמו"ר הרב מרדכי גולדמן מזוועהיל זצ"ל - נולד ב-י"א חשוון ה'תרס"ו (1905) בעיר זוועהיל שבאוקראינה. כבר מקטנותו ראו כי לגדולות נוצר והתמדתו הייתה מופלאה במשך כל חייו. עוד בצעירותו כבר הרביץ תורה בפני בחורים פליטי חרב משיבת נובהרדוק שגלו לזוועהיל ומצאו אכסניה בבית זקנו. עקב נגעי ההשכלה וההתקדמות שפשתה באוקראינה והפילה רבים, רבינו נשאר כמעט יחידי מול חבריו.

רבינו נשאר לבד בצל סבו הגדול כשאביו נלקח ע"י ה.נ.ק.ו.ד. הקומניסטית לערבות סיביר עקב 'עוון' הפצת היהדות. כאשר חש שבמצב הנורא שהשתרר ברוסיה אי אפשר להישאר במקום, הזמין שלושה סרטיפיקטים (אישורי עליה), בעבורו ובשביל סבו ובשביל הגבאי, לאחר תקופה מצא מעטפה שנשלחה מא"י ובה שני סרטיפיקטים וכך עלה לארץ. בצום גדליה בשנת ה'תרפ"ו עגנה ספינתם בנמל יפו. סבו פנה אליו ואמר: "אנו זורקים את איצטלת השררה לים"... וגזר עליו שלא יגלה את זהותו בארץ הקודש.

רבינו נכנס ללמוד בישיבת 'שפת אמת' בירושלים כשהוא מוסיף קדושה על קדושתו, שם לילות כימים בעסק התורה הקדושה תוך התנזרות מוחלטת מענייני עולם הזה. חבריו ספרו, כי מעולם לא ראו אותו ישן על מיטתו שנת קבע, וכאשר היה מתעייף היה שוכב לשעה קצרה ומיד חוזר לתלמודו. ימים שלמים חי על מים בלבד, וכשפעם נדמנה לו חתיכת לחם יבשה הוליכו מיד למאכל אל סבו שאיש לא ידע את זהותו.

לאחר פטירת מרן אביו, ב-כ"ד חשוון ה'תש"י (1949), הוטל על רבינו עול ההנהגה של עדת החסידים. עם תחילת הנהגתו בנה בית-המדרש ולצורך זאת כיתת את רגליו בקצווי תבל במסירות נפש עילאית, במשך תקופות ארוכות, למען הצלחת וביסוס מוסדות הקודש. רבינו בעצמו כיהן כמגיד שיעור ומרביץ תורה, ודאג במסירות נפש לצורכי תלמידי הישיבה. ענוותן מופלאה. אהבת הבריות הייתה אצלו מדהימה. שימש כאוזן קשבת לרבים. גאון בנגלה ובנסתר. מידת האמת הייתה נר לרגליו. נפטר ב-כ"ח שבט ה'תשל"ט (1979). חי כ-74 שנים. ציונו בהר הזיתים בסמיכות לסבו, מרן האדמו"ר ר' שלמה.

אביו: האדמו"ר הרב גדליה משה מזוועהיל. **אימו:** הרבנית מרת פייגא דבורה (בת הרה"ק רבי דוד שלמה מקוברין, [גיסו של האדמו"ר הרב שלמה מזוועהיל] חתן האדמו"ר הרב מרדכי [הראשון] מזוועהיל [אביו של האדמו"ר הרב שלמה]). **סבא:** (מצד אביו) האדמו"ר הרב שלמה מזוועהיל. **אישתו:** הרבנית מרת אסתר שיינא רחל (בת הרה"ק רבי שמואל מרדכי מנשכיז). **מרבתינו:** סבו, האדמו"ר הרב שלמה מזוועהיל. **חברותא:** הרה"ק ר' יוחנן טברסקי (האדמו"ר מרחמסטריוקא). **בניו:** ר' אברהם זצ"ל, האדמו"ר מזוועהיל (מח"ס 'אור אברהם'), ר' יוסף זצ"ל (עמד לימין אביו בהקמת המוסדות הקדושים), ר' יעקב לייב זצ"ל (רב ביהמ"ד זוועהיל ב"ב), ר' שלמה זצ"ל (האדמו"ר מזוועהיל ארה"ב), יבדלחט"א ר' דוד שליט"א (רב ביהמ"ד זוועהיל ב"ב), ר' שמואל שליט"א (משיכון סקווירא ארה"ב), ר' ישראל שליט"א מירושלים. **חתניו:** האדמו"ר משומרי אמונים זצ"ל, האדמו"ר מזוטשקא שליט"א, האדמו"ר מקאמרנא גב"ש שליט"א, האדמו"ר מטמשוואר ארה"ב שליט"א. **מספריו:** **ייקרא דמלכא** - על חמישה חומשי תורה ומגילת אסתר.

רבינו בגיל צעיר הוסמך להוראה על ידי הגאון ר' חיים זוננפלד זצ"ל רבה של ירושלים ועוד רבנים. אולם רבינו אינו מראה זאת לאיש, כשנודע להנהלת הישיבה על היתרי הוראה שבידו, ביקשו ממנו שישאלם על מנת להראותם לידידים מתומכי הישיבה (אפשרות צילום לא היתה אז) ומאז לא נמצאו ברשות רבינו ואף לא דרש אותם.

אוהבן של ישראל היה רבינו וצרות נפשם נגעו לו עד למאוד, צם צומות רבים עבור צרות יהודים שלא הכירם אפילו, לפעמים מנדד שינה מעיניו לילות שלמים ומאריך בתפילה על צרתם, הרה"צ ר' אליהו ראטה זצ"ל סיפר כי פעמים רבות כשרבינו שכב על מיטתו ונדמה היה שהוא נם את שנתו, הבחין שהוא מתכסה תחת כסתו באין רואים ובוכה ללא הפוגות על צרות עם קודשו עד שהכרית הייתה רטובה מדמעות. הרה"ח ר' נחום רבינוביץ זצ"ל נקלע פעם לביתו בתחילת קבלתו עול המנהיגות, ומצאו כואב ומתאנח על מיטתו, בהתבטאו שלא ידע כי כה מרובים הם צרות ישראל.

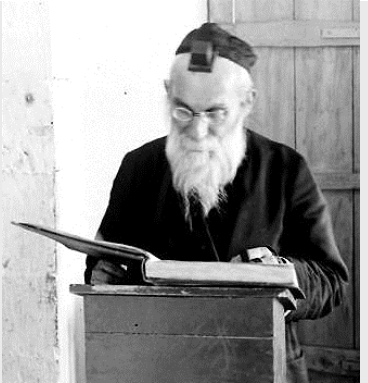
יפר הרה"צ רבי אליהו ראטה זצ"ל שהיה לו שיעור קבוע בתורת הח"ן עם רבינו יחד עם עוד זקנים מהחסידים היה רגיל לספר שפעם באמצע השיעור הבחין כי רבינו שבור לרסיסים וראשו ולבו בל עמו. ר' אליהו ביקש לדעת מדוע, והתברר כי לפני השיעור נכנס יהודי להתנות לפני רבינו את צרתו, דבר שנגע מאד לליבו הרחום.

אצל רבינו ראו הכל התגלמות פשוטה במידותיו ובהנהגותיו של רועה נאמן ומנהיג ישראל אמיתי כאשר אינו חס על בריאותו ועל כבודו מכתת רגליו להשכין שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, מטגן בעצמו חביתה לאישה מסכנה שנקלעה לביתו.

עבודה מיוחדת במינה ראו אצל רבינו בעבודת התפילה בו היה עומד רבינו ומשתפך בשיחה לפני קונו ואינו מרגיש כלל בסובבים אותו. סיפר הרה"ח ר' יעקב אייזנבאך זצ"ל, כשפעם בסוד שיח נסובה השיחה על מחשבות זרות בתפילה, הפטיר רבינו, **שהוא אינו יודע מחשבות זרות בתפילה מה היא.**

תודתינו נתונה לרב יהודה רוט שליט"א - מכון אל ההרים זוועהיל בעזרת הכנת מאמר נפלא זה

הרב נתן נטע צבי פינקל המכונה ה'סבא מסלובודקה' זצ"ל- נולד בראסיין בליטא בשנת ה'תר"ט (1849). בגיל צעיר מאוד התייתם מהוריו וגדל בבית דודו בוויילנה. בגיל 15 נישא לנכדתו של ר' אליעזר גוטמן (רב העיר קלם). בשנים הראשונות לאחר נישואיו ישב על שולחן חותנו, והתפרסם כמופלג בתורה. מפעם לפעם היה יוצא לדרוש בעיירות הסביבה. בנדודיו הגיע לעיר ראסיין, ורב העיר, ר' אלכסנדר משה לפידות, שהיה מקורב לתנועת המוסר, התרשם ממנו. ר' אלכסנדר מסר לר' נתן מכתב אישי לר' שמחה זיסל זיו ('הסבא מקלם'), וביקש מה'סבא' לשים את עינו על רבינו. ר' נתן, שלא ידע מתוכן המכתב, מסרו לר' שמחה, שהחל בעקבותיו לקרבו ולהדריכו בדרכה של תנועת המוסר. בקלם התפרסם כושר ההשפעה שלו על הסובבים, ורבים הצטרפו עקב השפעתו לשורות תנועת המוסר.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה בשנת ה'תרע"ד (1914), פוזרה ישיבת סלובודקה. ר' נתן שהה באותה עת בגרמניה, ונעצר מיד כנתין רוסי. ישב במעצר כמחצית השנה עד ששוחרר. בשנת ה'תרפ"ד (1924) עמדה הישיבה בפני סכנת סגירה: החוק הליטאי קבע כי כל ישיבה שלא תלמד לימודי חול כלליים לא תוכר על ידי השלטונות, ותלמידיה יגויסו לצבא. בעוד ישיבות אחרות קיבלו את החוק החדש, סירב הרב בתוקף, ולאחר שחלק מתלמידי הישיבה קיבלו צווי גיוס גמלה בלבו ההחלטה להעביר את הישיבה לארץ. במהלך השנים ה'תרפ"ד-ה'תרפ"ה (1924-1925) עלו כל תלמידי ורבי הישיבה לארץ והישיבה השתקעה בחברון, בה שכנה עד לפרעות ה'תרפ"ט. למרות זקנותו וחולשתו, השקיע בישיבה בחברון את כל מרצו ודמו. זמן קצר לאחר העלייה נפטר בפתאומיות בנו ר' משה. בסוף שנת ה'תרפ"ו (1926) עבר להתגורר בתל אביב, בשל האקלים הקר בחברון שהזיק לבריאותו. בריאותו התדרדרה, ונפטר בכ"ט בשבט תרפ"ז (1927) בירושלים. חי כ-78 שנים. ציונו בהר הזיתים בירושלים.

אביו: ר' משה. **ילדיו:** ר' אליעזר יהודה (ר"י מיר), ר' משה (ר"י כנסת ישראל בחברון), ר' אברהם שמואל (משגיח בישיבת כנסת ישראל בחברון), ר' ראובן. **בנותיו:** מרת גוטל (נישאה לר' אייזיק שר, ר"י סלובודקה), מרת שרה ליבא (נישאה לר' שלמה יהודה לייב פלצניסקי), בת נוספת (נפטרה לפני החתונה- הייתה מאורסת לר' נפתלי טרופ). **מרבתי:** ר' שמחה זיסל זיו ('הסבא מקלם'). **מתלמידי:** הגאונים- חתנו ר' יצחק אייזיק שר (ר"י סלובודקה). בנו, ר' אליעזר יהודה (ראש ישיבת מיר). ר' משה מרדכי אפשטיין (ר"י חברון). ר' יחזקאל סרנא (ר"י חברון). ר' יחזקאל לוינשטיין, ר' יחיאל יעקב וינברג (מח"ס 'שרידי אש'). ר' אהרן קוטלר, ר' איסר זלמן מלצר, ר' יהודה לייב חסמן, ר' יצחק יעקב רודרמן, ר' יעקב קמינצקי, ר' נפתלי טרופ, ר' ירוחם ליבוביץ ועוד.

הרה"ג איסר זלמן מלצר היה רגיל לנסוע מידי פעם לעיר חברון כדי להשתטח על קברי האבות. למסעות אלו היו גלויים אליו מקצת טובי הלמדנים בישיבתו, ובאותן הזדמנויות היה נכנס עימם לבקר אצל הסבא מסלובודקה זצ"ל, אשר התגורר בעיר חברון. באחד מביקוריו אצל ה'סבא' הכריז הגאון ר' איסר זלמן מלצר עם בואו "**היום הבאתי עמי את הגדול שבכולם! זהו עילוי אשר כל העולם עוד ירעש ממנו!**".

ה'סבא' קיבלם בשמחה, הזמינם להסב על שולחנו וביקש מהרבני שתגיש לאורחים כוסות תה וסוכר. ישבו השלושה ושוחחו בדברי תורה. לפתע הבחין ה'סבא' שהעילוי הצעיר היושב עם שני ה'ארויות', **מלקט בראשי אצבעותיו גרגירי סוכר אשר נשפכו על השולחן ומלקקן.** הדבר לא מצא חן בעיניו, כי **ראה בזה פגם בדרך ארץ**, שכן אין זה מן הראוי לנהוג כך כאשר יושבים עם גדולי תורה, אולם כדי לא לפגוע בו, העדיף ה'סבא' לשתוק ולא להעיר לו על כך בגלוי.

לקראת סוף הביקור פנה ה'סבא' אל הבחור ואמר לו "**ברצוני לשאול אותך כמה שאלות, אמור לי, בבקשה, מי יותר חשוב? אדם חי או אדם מת?**". התפלא הבחור על השאלה והשיב בפשטות: "**אדם חי, כמובן.**" הוסיף ה'סבא' ושאל: "**אריה חי ואריה מת, מי מהם חשוב יותר?**". אף כאן נענה העילוי והשיב מיד: "**מובן מאליו שהאריה החי הוא חשוב יותר.**"

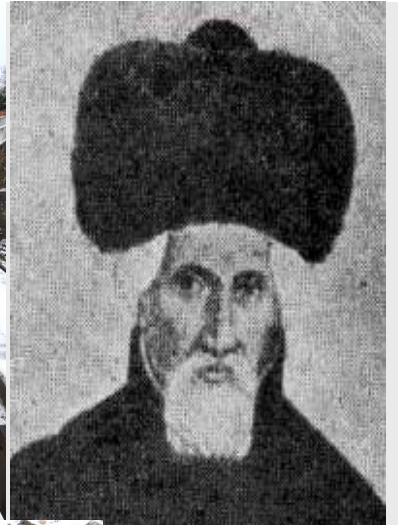
וה'סבא' אינו מרפה ושואל: "**כלב חי וכלב מת, מי יותר חשוב?**" והתשובה לא איחרה לבוא "**כלב חי.**" ושאלה נוספת שואל ה'סבא': "**כלב חי ואריה מת, מי מהשנים חשוב יותר?**". השיב הבחור "הרי זה פסוק מפורש 'כי כלב חי הוא טוב מן האריה המת' (קהלת ט)". "לסיומ", אומר ה'סבא' "ברצוני לחוד חידה. האם תוכל להצביע על מקרה של אדם חי ובבלה מתה ובכל זאת הנבלה עדיפה על פני האדם החי?" - "**אין מציאות כזו!**" השיב הבחור בהחלטיות. אמר לו ה'סבא': "**אמנם זו רק חידה. אך כאן שגית! חז"ל אומרים 'כל תלמיד חכם שאין בו דעת, נבלה טובה הימנו!'**" (ויקרא רבה א).

ר' איסר זלמן מלצר הבין מיד כלפי מה הדברים אמורים, כי "**דעת**" היינו דרך ארץ, וכוננת ה'סבא' הייתה לרמוז לבחור שהתנהג שלא בדרך ארץ. לאחר שיצא הבחור מהחדר אמר הגאון ר' איסר זלמן מלצר ל'סבא': "**יורשה לי להעיר שנדמה לי שה'סבא' הגזים. הרי כבר אמרתי שמדובר כאן בעילויי שבעילויים ושהעולם עוד ירעש ממנו!**".

ה'סבא' נשאר בשלו ואמר: "**די במעשה הקטן הזה של ליקוק הסוכר, כדי ללמד על כך שאם הבחור לא ישנה את הליכותיו, לא זו בלבד שהעולם לא ירעש ממנו, אלא הוא יהיה אפס אפסים!!! לא תהיה לו כל שייכות לעולם התורה!**" גם ר' איסר זלמן לא חזר בו מדעתו ואמר: "**מכל מקום נדמה לי שה'סבא' טועה.**"

סיפור זה רגיל היה הגאון הרב ר' מאיר חדש זצ"ל לספר לתלמידיו, והיה חותם את סיפור המעשה בדברים האלה: "**אני יודע במי המדובר, הכרתי את העילוי בצעירותו וגם לעת זקנתו, יכול אני להעיד שהוא גדל והזקין ולצערנו ה'סבא' צדק!**".

הרב שבתי הכהן כץ זצ"ל בעל הש"ך: נולד בעיר אמסטיביו (פולין) בשנת ה'שפ"ב (1622). כבר בילדותו נודע כעילוי מופלג. ובגיל 12 החל ללמוד בקז'ימייז' בישיבה של ר' יהושע חרפי. יחד עם רבו נסע לקראקוב ללמוד בישיבה, שפתח שם ר' יהושע ולאחר מכן נסע ללמוד אצל ר' העשיל מקראקא והתגורר בבית ר' נתן נטע שפירא (בעל ה"מגלה עמוקות"). בהגיעו לווילנה התפרסם כאחד המלומדים הגדולים וכעילוי מופלג. לאחר נישואיו - חותנו דאג לכל צרכיו על מנת שיוכל לשקוד על לימוד התורה, ור' שבתי מונה כדין בוויילנה. למרות גילו הצעיר מונה לחבר ביה"ד של וילנה.

בגיל 24 כתב את ספרו "שפתי כהן", שקיבל את הסכמתם של 18 רבנים מגאוני התקופה, ביניהם ה'תוספות יום-טוב'. בתקופת פרעות הקוזקים, בראשותו של בוגדן חמלניצקי החריבו הפורעים קהילות יהודיות, רצחו, חמסו ושדדו במשך עשר שנים. וכאשר הם הגיעו לעיר הגדולה וילנה והחלו לערוך פוגרומים ביהודים, הצליח רבינו לברוח ללובלין ב-כ"ד תמוז ה'תט"ו (1655). אולם הקוזקים הגיעו ללובלין בחג הסוכות ורצחו גם שם יהודים רבים. רבינו שוב הצליח לברוח לעיר דאנציץ (צ'נסלובקיה) שם כיהן כרב. משם הוזמן לכהן בלישוי.

גאון בנגלה ובנסתר. מקובל ופייטן. חיבר סליחות מזעזעות לכ' סיון, היום בו נקבע תענית ציבור לזכר 10,000 יהודים הי"ד. נפטר בעיר האלעשוי שבצ'כיה ב-א' תשרי ה'תכ"ג (1663). חי כ-41 שנים.

השחיטה הנוראה שביצעו הקוזקים בנמירוב, שם רצחו ביום אחד 10,000 יהודים הי"ד. נפטר בעיר האלעשוי שבצ'כיה ב-א' תשרי ה'תכ"ג (1663). חי כ-41 שנים.

אביו: ר' מאיר הכהן אשכנזי (אב"ד אמסטיאוי ומהילוב, מח"ס שו"ת גבורות אנשים). **אשתו:** בת ר' בנימין זאב טויבר (חתנו של המהרש"א ושימש כפרנס של ווילנה). **מרבותיו:** אביו, ר' מאיר, ר' מאיר מלובלין, ר' יהושע פלק כץ (מח"ס סמ"ק), ר' אברהם יהושע העשל מקראקא. **חברותא:** ר' יהושע העשיל (מח"ס מגיני שלמה). **חתיניו:** ר' מנחם מאניש. ר' העשיל. **בנו:** ר' משה. **מספריו:** **שפתי כהן**- על יורה דעה ועל חושן משפט **ניקודות הכסף**- השגות על הט"ז **ימגילה איפה**- על מעשי הרצח של הקוזקים באוקראינה **יפועל צדק**-מניין המצוות לפי ימות השבוע **יתקפו כהן**- על דיני תפיסה **יגבורות אנשים**- על אבן העזר

אירע פעם ולרבינו היה דין ודברים בענייני ממונות עם אחד מנכבדי הקהילה. הסכימו ביניהם לבוא לפני רב לדין תורה. אך למי יפנו? הן הש"ך מוכר וידוע כגדול בתורה, וכל רב עלול, חלילה, לשאת לו פנים בדין. כיוון שכך, החליטו להתדיין בעיר מרוחקת בבית דינו של רב אשר אינו מכיר את הש"ך. בטרם יצאו לדרך עיין הש"ך שוב ושוב בספרי הלכה ראשונים ואחרונים, ואכן, **לפי כל המקורות נמצא שהצדק עימו**. לאחר נסיעה ממושכת התייצבו השנים לדין תורה. הרב, אכן, לא הכיר את הצדדים, ושמע את טענותיהם בלא כל פניה אישית. היה זה עניין מסובך, ועל כן לא מיהר הרב לחרוץ את פסק הדין, אלא ביקש מהצדדים לבוא שוב ביום המחרת.

לאחר שהלכו, הוסיף הרב לעיין בנושא מכל צדדיו, ולבסוף לאחר שעות מרובות הגיע להחלטה, **שפסק הדין אינו לטובת הש"ך**. כששמע הש"ך ביום המחרת כי יצא חייב בדין התפלא מאוד וביקש מהרב, שיראה לו על מה הסתמך בפסק הדין. אמר הרב "ענייניכם נראה לי מסובך מאוד, ובתחילה אמנם סברתי, כי הצדק עמך. אך בכל זאת הוספתי לעיין בדבר. ואכן, מצאתי ספר חדש פירוש על ה"שולחן ערוך" שהגיע לידי לאחרונה, ובו ראיתי סברות ישרות ומעמיקות בנושא הסכסוך. מהן משתמע כי הצדק אינו עמך". ובדבר קם הרב ופנה אל ארון הספרים, הוציא מאחד התאים ספר חדש, דפדף בו ולבסוף הראה אותו לש"ך. הביט רבינו בספר ופער פיו בתדהמה, **מדובר בספר, שהוא חיבר ה"שפתי כהן!"**. עיין הש"ך בפירושו, ומצא בו ללא כל ספק, כי הצדק עם בעל דינו! והוא בעצמו פסק כך. לא יכול עוד להבליג וגילה לרב, כי הוא מחבר הספר. הופתע הרב והתרגש לראות לידו את הרב הדגול בכבודו ובעצמו, והמילים נעתקו מפיו. אך הש"ך אמר, "ראה כמה גדולים דברי חכמינו, שאמרו, אין אדם רואה חובה לעצמו!".

מובא בספר "בצילו חמדתי" סיפור מופלא על הש"ך המראה עד כמה גדולה אמירת הצדיק, וככל היוצא מפי הצדיק- יעשה הקב"ה: סיפור הגאון מטשעבין, רבי דב בעריש ויידנפלד זצ"ל: רבינו הש"ך זצ"ל הגיע פעם לקאליש ודרש דרשה בבית המדרש. רבינו ה"מגן אברהם" נכח בעת הדרשה. לאחר הדרשה הלך המגן אברהם לאכסניית הש"ך ופלפל עם הש"ך בחריפות ובבקיאות בכל מכמני הש"ס, והיו הדברים מאירים ושמחים כנתינתן מסיני.

והנה באמצע התלהטות שיחתם התורנית, באו אנשי הבית בבהלה והודיעו לש"ך, שיש חולה מסוכן בעליית הבית הנוטה למות ברגעים הקרובים, ומכיוון שהש"ך כהן, עליו לצאת מיד מהבית (כדי שלא ייטמא חלילה בטומאת מת). הש"ך שהיה באמצע רתחת לימודו, הפשיל את שרוולו ונתן בכל עוז דפיקה על השולחן ואמר: **"אני מצווה להמתין!"**. לתדהמת הנוכחים נתקיים לעיניהם "ככל היוצא מפיו יעשה!". שיחת הש"ך עם המג"א נמשכה, והחולה הוסיף לחיות. משסיימו לדבר, ויהי אך יצא הש"ך מפתח הבית, נפטר החולה בעליה.

רבי אברהם בן מאיר בן עזרא (ראב"ע) זצ"ל: נולד בטודלה שבספרד בשנת ד'תתנ"ב (1092). משורר, בלשן, רופא, פילוסוף, עסק גם באסטרוולוגיה, מתמטיקה ובאסטרונומיה. עני מרוד וחכם מופלג. גאון בנגלה ובנסתר, בעל רוח הקודש. חיבר מאות שירי קודש וחול. ביניהם הפיוט הידוע 'אגדלך'. בשנת ד'תתק"ק (1140) עזב את ספרד לאחר הפוגרומים והגיע לאיטליה. שם הפיץ את הסגנון הספרדי של השירה. התגורר בעיר סולירנו, שבה הייתה קהילה יהודית מהגדולות באיטליה, אך אנשי הקהילה לא קיבלוהו בכבוד הראוי לו. עבר לעיר לוקא, ולאחר כשנה עבר למנטובה.

לאחר שחלה במחלה קשה, והיה על ערש דוויו, נדר לכתוב פירוש על התורה, כאשר הבריא עבר לוורונה, ולאחר שסיים את פירושו לתורה העתיק מושבו לעיר בידרש שבצרפת, מקום מושב חכמים ביניהם ר' יצחק בן יהודה הנשיא ור' אברהם בן חיים, שקיבלוהו בכבוד והללו אותו. רבנו יעקב תם שלח אליו שירי כבוד ותהילה והתכתב עמו.

הראב"ד כתב שר' אברהם ברא בריה על פי ספר יצירה והעמידו לפני רבנו תם, על מנת להראות לו כמה כוח יש באותיות התורה והרמב"ם ציווה את בנו שילמד רק בספריו של האבן עזרא. בדרכו חזרה לספרד נודע לו - כי בנו נפטר ומרוב צער בהגיעו לעיר קלהורה אמר על עצמו: 'ואברהם בן חמש ושבעים שנה בצאתו מחרון אף העולם' והחזיר את נשמתו לבורא. נפטר ב-א' אדר א' ד'תתקכ"ז (1167) בכפר כבול. חי כ-75 שנים.

אביו: ר' מאיר. **בנו:** ר' יצחק. **מספריו:** **ברכת אברהם** - על משלי **יוסף אברהם** - על מגילת אסתר **ייסוד מורא** - ביאור שיטתו הפילוסופית **ספר היסוד** - דקדוק הלשון **ספר הלוחות** - לוחות אסטרונומיים **ספר העיבור** **ספר השם** - על סוד ה' המפורשי **ספר מאזניים** - דקדוק. לשון הקודש **ערוגת החכמה** - מציאות השם **פירושים לתנ"ך** - על התורה, חמש מגילות, ישעיה, תרי עשר, תהילים, איוב ודניאל • **שפה ברורה** - משפטי הלשון ודקדוק האותיות **ישפת יתר** **ספר המספר** - אריתמטיקה **ספר האחד** - על המספרים 1-9 **מספריו האסטרוולוגיים:** ראשית חכמה, ספר הטעמים, משפטי המזלות, ספר המולדות, ספר המבחרים, ספר המאורות, ספר העולם, ספר מפתח שלמה **ועוד רבים.**

בעיר רומא גזרו שליטיה גזרה אכזרית: **בכל שנה חייבת קהילת היהודים לתת לידי הנוצרים יהודי אחד בשבוע לפני חג הפסחא.** גזרה נוראה זו עמדה בעיניה במשך מספר שנים וכל תחבולות היהודים לבטלה לא הועילו, וכשהגיע השבוע המר היו מפילים גורל על הבחורים, והבחור שנלכד בגורל היה נמסר כקורבן העדה לידי הנוצרים.

הרשעים היו שמים אותו בתוך חבית יין גדולה של עץ, ומסביב לחבית היו תוקעים מסמרים גדולים מברזל אל חלל החבית מבפנים. **לתוך חבית זו היו מכניסים את הבחור היהודי וסותמים את החבית ומגלגלים את החבית בכל רחובות העיר, והיו מזמרים בקול ושמחה, עד שהיה מוסר את נשמתו לבורא.**

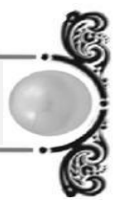
והנה שנה אחת עלה בגורל בחור שהיה חתן וזמן חופתו נקבע לאותו שבוע. ובעת שהפילו את הגורל, היה הכל מוכן לסעודת החתן והכלה והקרואים כבר באו. ושמתם הפכה לתוגה, והכול היה שרויים באבל כבד על החתן, ועל גורלו שעלה לו, **ועיניהם של הקרואים היו זולגות דמעות, ותעל זעקתם לשמיים.**

רצה הבורא יתברך לעד ונזדמן רבי אברהם אבן עזרא לרומא, כשהגיע לעיר שמע כל הבכיות והזעקות, ושאל לפשר הבכיות והזעקות. סיפרו לו את צרתם – ואז הרב אמר להם: "תשועת ה' כהרף עין. אל תדאגו ואל תפחדו. **מסרו אותי במקום החתן לנוכרים, ואת החתן תכניסו לחופתו.**" אמרו לו: "איך נתאכזר אליך, ואתה אורח שבאת ללון אצלנו וניתן אותך לטרף בידי חיות רעות ואכזריות!?" אמר להם: "אני הולך בעצת ה'".

סוף דבר שמעו לבקשתו ומסרו אותו בידי הרשעים, לקחוהו הנוכרים והביאוהו קודם כל אל בתי היראה שלהם, כדי שכל העם ישחקו עליו, שכך היה מנהגם, ושאלו אותו: "מה חפצו לפני שימות?" שכן המנהג לשאול את המוצא להורג לעשות לו חפצו האחרון, אמר להם רבי אבן עזרא: "**הביאו לי קערה זדלי מים לרחוץ רגליי**", מלאו את בקשתו. והנה להפתעת הכל, ציווה על אחד הפסלים, שהיו ניצבים שם מעץ ומאבן מכסף ומזהב, אמר לו: "לך והבא לי דלי מים".

אף על פי שהפסלים הם מעץ ומאבן לא ימושו ידיהם ורגליהם, נעזר הצדיק בשמות קדושים, והיה נראה להם שהפסל רץ והביא לו **דלי מלא מים.** ציווה על פסל אחר: "**לך חמם לי המים על האש שיהיו נעימים לרחיצה**", מיד רץ הפסל עם הדלי ולאחר רגעים מעטים חזר העמיד לפניו את הדלי שהיה מעלה אדים וחזר למקומו. אחר ציווה לפסל שלישי: "**בוא חלוץ נעליי**", מיד ירד הפסל, כרע על ברכיו חלץ נעליו וחזר למקומו, **ציווה על פסל אחר, שיבוא ויוציא לו את הגרביים, מיהר הפסל ועשה את רצונו.**

בסוף פנה אל הפסל הגדול מאחיו ואמר לו: "**בוא רחץ רגליי במים האלו ואחר תשתה אותם!**", והפסל כבר הזיז את רגלו וביקש לרדת, ראו כל העם ונפלה עליהם אימה ופחד גדול וגעו כולם בבכי ואמרו: "איך נראה את קדושינו רוחץ את רגליו של היהודי, ולאחר מכן ישתה את המים!?" התחננו לרב שיוותר לפסל מעשות זאת ולא רצה, **עד שהבטיחו לו לבטל את הגזרה הרעה, ולא הסכים, עד שכתבו וחתמו שלא ישובו לחדש גזרה זו לעולם, וכך ניצל מידיהם הרב אברהם אבן עזרא והציל כמה נפשות מישראל וממיתות משונות אלו, ואותו יום כל שנה עשו אותו יהודי רומא יום טוב ומתנות לאביונים אשרי דורו שהכירו את הרב הגאון אבן עזרא.**

אם ראשונים כמלאכים-האדמו"ר הרב אורי הכהן יאללעס זצ"ל

האדמו"ר הרב אורי הכהן יאללעס מסאמבור - נולד ב-כ"ד אייר ה'תקצ"ב (1832) בבלוב שבגליציה. נקרא על שם רבו של אביו, האדמו"ר הרב אורי קלוגהויפט. משחר ילדותו היה מתמיד עצום וכן התברך, בכישרונות עצומים. כשנעשה בר-מצווה בשנת ה'ת"ר"ה עמד למבחן בפני הגאון ר' יוסף שאול הלוי נתנזון שקיבלו כתלמיד בשיעורי ההלכה והיה לומד 16 שעות מדי יום ביומו. בשנת ה'ת"ר"ח (1848) כשהתנהלו קרבות עזים בעיר לבוב, לדכא את מרד הפולנים נגד שלטון האוסטרים, וקול צחצוחי חרבות נשמע ברחובות העיר, מסר רבינו את נפשו ולא החסיר ללכת יום יום לבית מורו ללמוד את שיעורו הקבוע, בהפטירו כי על לימוד התורה יש למסור הנפש. בגיל 18 הוסמך להוראה. לאחר נישואיו אכל בבית-חותנו. לאחר מספר שנים נפטר חותנו ורבינו סבל מעוני, והיה מדוכה בייסורים. בהמשך הפך להיות מלמד דרדקי לבניו של הרה"ח מרדכי וקסלר (מנגידי העיר קאמרנא).

בין השנים ה'ת"ר"ט-ה'תרי"א (1849-1850) הסתופף בצל הרה"ק רבי שלום רוקח מבעלזא זצ"ל. לאחר הסתלקותו הסתופף אצל הרה"ק רבי אברהם ברנדווין מסטרטין. קודם הסתלקות רבו ב-ג' טבת ה'תרכ"ה (1864), הכתירו רבו לרבי ומנהיג אולם לאחר הסתלקות רבו הסתופף בצל הרה"ק רבי אברהם יעקב פרידמן מסאדיגורא, שציווה עליו בשנת ה'תרל"ח (1878) שיעבור לגור בעיר סאמבור ושם ישמש כאדמו"ר ואכן רבינו שימש באדמו"רות במשך ל"ב שנים. **מעולם לא לנה אצלו פרוטה בלילה. גם בעת הדוחק לווה מאחרים ופיזר לצדקה. בעל רוח-הקודש. זכה לגילוי אליהו הנביא. רבים פנו אליו ונושעו.** בשנותיו האחרונות נחלש מאוד ועיניו כהו ונעשה סגי נהור. למרות מצבו, לקח מלמד, שילמד עימו וזכה לסיים את הש"ס בזקנותו לבד עוד שבע פעמים. נפטר בשבת קודש פרשת ויקהל פקודי- שקלים, א' אדר ב' ה'תר"ע (1910). ציונו בסאמבור. חי כ-78 שנים. בנו, רבי יהודה צבי מילא את מקומו.

אביו: המקובל ר' אפרים צבי (מגדולי תלמידי האדמו"ר הרב אורי קלוגהויפט - השרף מסטרליסק). **אמו:** מרת חוה לאה. **אשתו:** מרת שרה יענטא (בת ר' שמשון נטא דומ"צ קאמרנא- נישא בשנת ה'תרי"א). **מרבתי:** האדמו"ר ר' שר שלום רוקח מבעלז, האדמו"ר ר' אברהם ברנדווין מסטרטין, האדמו"ר ר' אברהם יעקב פרידמן מסדיגורה, ר' יוסף שאול נתנזון (אב"ד לבוב בעל השואל ומשיב). **ילדיו:** ר' יהודה צבי (חתן רבי יהודה לייבוש וואלקנפעלד מברזאסטק), ר' שלום מסטרי (אב"ד סטריא בעל השפתי שלום, חתן רבי אליעזר יצחק טייכער מאוליינוב, ובזיוו"ש חתן רבי יעקב יצחק וואהרמאן מזבאריז נכד ה'דעת קדושים' מבאטשאטש), ר' נחום מחיראב (חתן ר' ישראל שמואל מטאמשוב). **מספריו:** **אמרות טהורות**- מדברי תורתו • **אור קדוש**- תולדותיו ומעשיו.

לרבינו היה חסיד אחד בשם ר' קאדיש. פעם אחת עלה בדעתו, היות שרבו נוסע לרה"ק מסאדיגורא על כן נכון, שגם הוא יסע שם בשבת, ולא גילה דעתו לשום אדם, וקם ונסע ביום חמישי מבתו. והיות ובדרך לסאדיגורא היה צריך לעבור בעיר סאמבור, נהר שלא לרדת מהעגלה בסאמבור, כדי שאיש לא ידע. לפתע הוא שומע אחד קורא בשמו: ר' קאדיש ר' קאדיש, אולם חשב בדעתו, שמסתמא יש עוד אחד ששמו כשמו, על כן לא שת ליבו לזאת.

לפתע ראה את המשב"ק של רבינו שהכניס ראשו בתוך המרכבה ואמר: "ר' קאדיש הרי קראתי לכם כמה פעמים, ולמה לא עניתם?". וענה לו: "מכיוון שאף אחד אינו יודע, שאני נסעתי, על כן לא עלתה בדעתי שהכוונה עליי", ושאל, "מהיכן ידעת, שאני כאן?". השיב המשמש, שהרבי ציווה לו לקחת צלוחית יין ולמסור לר' קאדיש העובר עכשיו דרך סאמבור בדרכו לסאדיגורא לשבות בשבת קודש, ויתן לו את היין כדי שיעביר לרה"ק מסאדיגורא, ועמד ר' קאדיש משתומם על רוח קודשו הגלוי של רבו מסאמבור.

רבינו סבל מכאובים גדולים בעיניים, ובא ללמברג להתרפא אצל רופא עיניים מפורסם. הרופא בדק את עיניו ונתן לו תרופות שעזרו לו להחלים. כשביקש לשלם לו, סירב הרופא לקחת כסף, ונימוקו עימו, שאינו מקבל שכר רופא מרבנים. רבינו התרעם על כך, כי אמרו חז"ל (ב"ק פח). "אִסְיָא דְמַגְן בְּמַגְן - מִגֵּן שְׁוִי (רופא של חינום- שווה חינום. כלומר, דבר שניתן בחינום, לא שווה כלום), ובסירובו של הרופא הוא מבטל את האמון בו. משעמד הרופא בסירובו, פנה אליו רבינו ואמר לו: "**אם תסכים להצעת, דע לך, שביום פטירתי אשא אותך על שכמי אל שער גן עדן, ותינצל מדינה של גיהנום**". הרופא שהיה מקטני אמונה לא שם לב לדבריו, ובחיוך קל נענה להצעתו. והנה קרה דבר, שהפתיע את כל אנשי למברג, **באותו יום ובאותה שעה שנפטר רבינו- מת גם הרופא וקברו את שניהם ביום אחד**. מאורע זה היה לשיחה ימים רבים ודמותו של רבינו התקדשה בעיני הציבור ושימשה כסמל של איש קדוש וטהור עושה פלאות.

בעיר מישינע שבגליציה המערבית היה יהודי בשם הרה"ח ר' חיים שאול האלצער ע"ה, ואחד מבניו היה כבר בן שלוש שנים, ועדיין לא פתח פיו לדבר. הוריו היו מודאגים, והאב ר' חיים שאול הזכיר את הבן בפני הצדיק רבי אורי מסאמבור זי"ע, הרבי הרגיעו בהבטחה שעוד מעט והילד יתחיל לדבר, וכן היה שכעבור יומיים בלבד התחיל הילד להראות סימני דיבור, עד שהתפתח ודיבר כאחד הילדים.

פעם אחת נסע אליו חסיד אחד מאחת העיירות ובידו קוויטל ארוך שהביא בשליחותם של כל בני העיירה, עם כל שמותיהם ובקשותיהם. בהגיע הקוויטל ליד רבינו סילקה לצדדין באמרו: "הבאת לי פתק מבר מינ". **בדקו ומצאו, שאכן כך היה שאותו אדם מהעיירה נפטר בינתיים**.

האדמו"ר הרב ברוך הלברשטאם מגארליץ זצ"ל - נולד בשנת ה'תקפ"ט (1829) ברודניק (בנו החמישי של אביו). נקרא על שם הגה"ק רבי ברוך פרנקל זי"ע הידוע ע"ש ספרו ה'ברוך טעם' (אבי אמו), שנשתלק כשנה קודם לידתו. כבר בעודו צעיר לימים נתפרסם בחכמתו ובצדקתו. בשנת ה'תרמ"ג (1882) עלה על כס הרבנות ברודניק, ושמו יצא ברבים כגאון וצדיק מובהק, מקים עולה של תורה. בשנת ה'תרנ"ג (1889), שנה לאחר פטירת דודו (ר' שמואל טייטלבוים), חזר לכהן בגורליץ (כאשר את מקומו ברודניק מילא בנו הגה"ק רבי צבי הירש).

גאון בנגלה ובנסתר. מלומד בניסים. רבים פנו אליו ונושעו. בעל רוח-הקודש. ענוותן. הסתיר את מדרגותיו ובהצנע מעשיו המופלאים. סגפן. האדמו"ר הראשון מגורליץ. במשך שלושים שנה לא בא לפיו טעם בשר! העיד עליו אביו, כי יש לו נשמה, שלא היתה בעולם הזה ארבע מאות שנה, והוא כולו אמת. וכן העיד פעם הרה"ק מקאלאשיץ זצ"ל, כי כל שיחותיו של הרב מגארליץ היו ברוח הקודש. (מבאר הצדיקים, דברי חנה ח"ב). וכן אמר עליו הגאון ר' יהושע מבעלז, כי שלישי מהעולם עומד עליו וקראו בשם 'חכם העולם'. ידע את זמן פטירתו מן העולם. נפטר ב-א' אדר ה'תרס"ו (1906). ציונו במעלה ההר בגורליץ, שכן ביקש הרב להגן על כל יושבי העיר מלמטה. חי כ-77 שנים.

אביו: האדמו"ר הרב חיים מצאנז (בעל ה'דברי חיים'). **אמו:** מרת רחל פייגא (בת ר' ברוך תאומים-פרנקל, ה'ברוך טעם'). **אשתו:** מרת פסיל (זיווג ראשון- בתו ר' יקותיאל יהודה טייטלבוים בעל ה"יטב לב" מסיגט), מרת לאה (זיווג שני- בת ר' שמואל שפירא מלאנצהוט בנו של ה'בני יששכר' זי"ע). **מרבתינו:** אביו, ר' חיים. **בנינו:** ר' משה מבארדיוב, ר' צבי הירש מרודניק, ר' שלום מניסקא, ר' אלישע מגורליץ, ר' סיני מז'מיגרד.

בנותינו: מרת חנה (נישאה לר' משה יהודה לייב שפירא מסטריז'וב), מרת יוכבד רבקה (נישאה לר' אריה לייבוש טייטלבוים מקרטשוב, נינו של ה"אריה דבי עילאי), מרת רייזיל (נישאה לר' משה אייכנשטיין- מזידיטשוב בנו של רבי סנדר ליפא האדמו"ר מזידיטשוב, ובשנית נישאה לר' פנחס חודורוב מזביא נכדו של רבי חיים הגר מקוסוב ובשלישית נישאה לר' יהודה אריה לייב אלטר ה"שפת אמת" הידוע כאדמו"ר מגור). **מספרינו:** **ידברי ברוך-ברוך שאמר-** ערך ר' ליפא זילברמן.

● יפר החסיד הישיש ר' מוטל ה ציטרונבוים ז"ל, יליד העיר יאסלא, שזכור לו מאורע מעניין מימי ילדותו, כאשר רבי מאנדל בארון זצ"ל מיאסלא נתקף במחלה מסוכנת והיה מרותק למיטתו ימים רבים והגיע עד לשערי מוות ל"ע.

יום אחד בא לבקרו דודו הרה"ק רבי ברוך מגארליץ זי"ע, ויהי בצאתו מעל פניו, וכבר עמד בחוץ לעלות אל המרכבה שהסיעה אותו, באה במרוצה אשתו של החולה, היא הדודה פרימיטל ע"ה (בתו של הרב מיאסלא), והפצירה בו בבכיות שיפעל רפ"ש לרבי מאנדל. נענה הצדיק ואמר לה בלשון זו: "אל תדאגי פרימיטל, הוא יתרפא מחולי זה, ותבוא לו הרפואה על ידי שועל...". סתם ולא פירש כוונתו.

והנה אירע לימים לא רבים, שמישהו פתח את דלת הבית, ובאותו רגע ראו כולם, שנמלט החוצה בעל חיים שזינק מתחת למיטת החולה - ויהי לפלא! (המספר ר' מוטל'ה למד אז בחידר לתשב"ר, שנמצא סמוך למעונו של ר' מאנדל, והילדים בראותם את השועל בורח פתחו במרדף אחריו, גם הוא עצמו רץ עמהם וראה במו עיניו את השועל, שצבעו היה צהוב), מאותה שעה ואילך הוטב מצבו של רבי מאנדל והתאושש לאיטו.

רבינו אמר על עצמו שהוא "מבין" דהיינו, שמכיר פנימיות האדם אם תוכו כברו בהבטתו עליו. ומסופר שבהיותו סמוך לשולחן חותנו (הגאון ר' יקותיאל יהודה טייטלבוים) שבת שם אדם שפלפל עם חותנו רבות בדברי תורה, כשראה חותנו את חילו הגדול בתורה העריכו כאדם המעלה והראה לו אותות קירבה, אבל רבינו החזיר את פניו מאותו אדם, ואף לא נתן לו שלום.

כשהוכיחו חותנו על כך, השיב לו שהאיש אינו מוצא חן בעיניו, ביום ראשון שלח חותנו אברכים מחסידיו לאסוף כספים עבור האורח החשוב, אך רבינו יצא אחריהם ומנע מהם מלמלא אחר הוראת חותנו, **כשנסע משם האיש והגיע לצאנז עקבו אחריו, ומצאו, כי הוא משומד ולוכד נפשות ברשתו.**

מעשה שהיה אצל הרה"ק מגארליץ שנכנסו אצלו שני בחורים, אחד מהם היה ירא שמים ואילו רעהו היה ל"ע בור וריקא. הבחור השני רצה לנסות את רבינו האם יש לו רוח-הקודש וסיפר לחברו הראשון בטרם נכנסו לקודש פנימה שהוא עשה איזה חטא גדול והתערב עמו שהרה"ק לא ירגיש בחטא. לאחר מכן נכנסו שניהם, וכשהבחור הירא שמים הושיט ידו להרה"ק קיבל אותו בסבר פנים יפות וכו', ואילו כשהבחור השני הושיט את ידו, צעק הרה"ק מגארליץ עליו: "**מחוצף. האיך אתה מעיז פנים להקב"ה וכו'.**" ואז נוכחו הכל לדעת, כי הרה"ק מגארליץ זי"ע ראה הכל ברוח קדשו.

הרב הגאון רבי לוי הכהן רבינוביץ רפפורט זצ"ל- נולד בצפת ב-כ"ד תמוז ה'תר"פ (1920). משפחתו מיוחסת לש"ך (אולם אחד מאבות המשפחה החליף את שם המשפחה לרבינוביץ בגלל גזרת הגיוס ברוסיה שמשפחה שבה יותר מכן אחד, יתגייס הבן השני לצבא. וביקש הלה לבל ידעו ששייך לאותה משפחה). בעודו צעיר התגלו בו מעלות נפלאות, התמדה עצומה וכישרונות ברוכים. לפני גיל תשע כבר התייתם מאימו ואביו ל"ע והוכנס לבית-היתומים 'דיסקין'. בהמשך למד בישיבת 'תורה ויראה'. גדולי הדור שעבר הגדירו אותו כ'חפץ חיים' של דורנו. הגאון ר' שלמה זלמן אויערבאך שאל אותו בהלכות יורה-דעת וכן העיד עליו הגרי"ש אלישיב: **"הגדלות של ר' לוי אינה דווקא בגאונותו המופלגת אלא גם בכך שמעולם לא דיבר לשון הרע!"**

אחר נישואיו התגורר בדירת חדר בשכונת התימנים, כשאפילו ריהוט מינימלי כמעט לא היה להם ובכל זאת המשיך לעסוק בתורה בהתמדה גדולה. מספר חודשים לאחר נישואיו, קיבל סמיכה להוראה מהרה"ג ר' זליג ראובן בנגיס (אב"ד העדה החרדית) ומהרה"ג ר' שמשון אהרון פולונסקי מטפליק. כאשר לפעמים היו מריבות בין ילדיו, כפי שמצוי לעיתים שילדים או אחים רבים, הייתה לו מכך עוגמת נפש מרובה, ולא היה יכול להירדם בלילה, עד שהיו מתפייסים... רבינו לא רצה להשתמש בכתרה של תורה ועל אף שקיבל הצעות רבנות במשך השנים- לא הסכים להתמנות כרב אלא הגה בתורה כל הזמן מתוך דוחק עד שבליט ברירה קיבל על עצמו את משרת מלמד תשב"ר בת"ת 'תורה ויראה', ובערב למד בכולל של האדמו"ר ר' שלמה גולדמן מזווהיל.

כשגדלה המשפחה, עבר עם ששת ילדיו לגור בבתי נייטין בדירת חדר וחצי וכשנולד תינוק הניחו אותו בסלסלת קש מרופדת (לא היה מקום לעריסה על הרצפה). באותה תקופה נפטרו לו שלושה ילדים ר"ל, והוא קיבל דין שמים באהבה. **ענוותן מופלא. מתמיד עצום. ניצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה.** כאשר התבקש לבית עולמו המו"צ הגאון ר' שלום אייזן זצ"ל, רצו למנות את רבינו כמו"צ בבתי נייטין והחתימו את כל השכנים, רבינו התנגד לכך בכל תוקף ואמר שאם יכתבו שהוא נהיה למו"צ - הוא יכתוב הכחשה... במשך 32 שנים שימש בתפקידו כמלמד והעיד שמתוך כל אותם ילדים שלימד, אף תלמיד לא התקלקל (שפך שיח בתפילות רבות ובדמעות להצלחת תלמידיו). נפטר בזמן רעואו דרעווין בשבת פרשת תרומה- ב' אדר ה'תשע"ה (2015). חי כ-95 שנים. ציונו בהר-המנוחות בירושלים.

אביו: הגה"צ ר' גמליאל (כיהן כראש ישיבת 'קישנוב', גאון עצום בנגלה ובנסתר. תלמידיו העידו שלא היה ש"ך שלא זכר בע"פ). **אמו:** הרבנית אסתר מירל. **זוגתו:** הרבנית מיכלא איטא (בת ר' יחיאל מאיר זילבר, מחברה קדישא חסידים), ובזיווג שני, הרבנית הניה רבינוביץ (נכדת אחותו, בת ר' דוד בטלמן). **מרבתי:** ר' ישראל לב, ר' חיים יוסף קרויזר, ר' מרדכי יהושע קרויזר, ר' הירש קופשיץ, ר' אליהו זלוטניק (חבר בד"ץ 'העדה החרדית'), ר' אהרן קצינלנבויגן, ר' חנוך העניך פאדווא. **מתלמידיו:** ר' חיים לוצקין, ר' שמעון אליהו קרישבסקי, ר' יחיאל זילברברג, ר' יוסף משה סופר, ר' מנחם מאניש דייטש, ר' סנדר קרויס, ר' ידידיה ברנדסדורפר, ר' יעקב בלוי (חבר הבד"צ). **בניו:** הגה"צ ר' גמליאל (ראש ישיבת 'שער השמים'), הגה"צ ר' אלחנן יעקב דוד (מח"ס 'מועדי קדש' ו-'עקבי דוד' ושא"ס). **חתניו:** הרה"ג ר' שמעון יוסף זלצמן (נשיא מוסדות חורב), המקובל ר' שלמה מן (מח"ס 'וזאת התורה' ו'טוב להודות'), הרה"ג ר' חיים לייב ויינשטיין (מחשובי לומדי שער השמים), הרה"ג ר' אברהם עקשטיין (מחשובי חסידי ברסלב), הרה"ג ר' שמואל שמחה הכהן רוזנפלד (ראש כולל שבת בבית ה'). הרה"ג ר' נפתלי גולמוב (מחברה קדישא פרושים). **מספריו:** **מעדני השלחן- על שו"ע י"ד שו"ת מעדני מלכים- ביאורים על פסקיו במעדני השולחן.** ולוי אמר ועוד.

להלן סיפורים שהעביר לנו הגאון ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א מהחומר שכתב אביו, הגאון ר' אלחנן שליט"א לזיכוי רבבות אלפי ישראל: מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל העריצו ביותר. כאשר הוציא את הספר הראשון רצה רבינו להביאו למרן הגרי"ש אלישיב. בנו שאל את הג"ר משה אלישיב, איך נכנסים לאביו, והלה השיב שמביאים קודם את הספר, ואחרי כמה שבועות נכנסים.

יומיים לפני המועד שנקבע להיכנס להגרי"ש אלישיב, התקשרו לדחות את הביקור בשבועיים. רבינו רצה לדעת את סיבת הדבר ולכן הלך בנו, הגאון ר' אלחנן לשאול. התברר כי הגרי"ש אלישיב נתן לו עשר דקות לדבר איתו. אבל אחרי שעיון בספר אמר **שעם ת"ח גדול כזה, צריך לדבר חצי שעה ולכן דחה את זה לעוד שבועיים**, כדי שיהיה לו זמן... בנו היה עימו כשנכנס אצל מרן הגרי"ש ושמע שהגרי"ש אמר לרבינו: "אני לא מבין מהיכן יש לכם ידיעה בכל כך הרבה אחרונים, איך הגעתם לזה?", כמובן שרבינו בענוותנותו לא ענה.

הרה"צ דוד בטלמן זצ"ל (בן אחותו) נפטר בגיל 31 והשאיר שבעה יתומים. (היה חמיו בזיווג שני). רבינו טיפל בהם כמו ילדיו. **לאחד מהילדים היה צריך לספר שלושה סיפורים כדי שיאכל. אם היה זה סיפור שכבר שמע- לא רצה לאכול, רבינו היה צריך להכין כל יום שלושה סיפורים חדשים ולא התחמק ממטלה זו, העיקר שהילד היתום יאכל...**

יפר הג"ר מיכל הומינר שליט"א: "לפני שנים רבות הגיע אליי יהודי מחו"ל ואמר לי שהוא רוצה להכיר את אנשי ירושלים ובנוסף גם את מחבר הספר 'מעדני השלחן'. היה זה בערב שבת אחה"צ, רבינו ורעייתו עסקו אז בניקוי החצר לכבוד שבת". ר' מיכל לקח את היהודי מחו"ל החוצה ואמר לו: "בוא תביט, הנה, המ'עדני השלחן'. אותו יהודי היה בהלם: "הייתי בטוח שהיהודי הזה סגור ומסוגר ואין לו זמן לדבר והנה הוא עוזר לאשתו לנקות את החצר".

הגאון רבי יעקב יחזקיהו גרינוולד זצ"ל - נולד בשנת ה'תרמ"ב (1882) בעיירה צ'רנה. אביו שקד לחנכו מגיל צעיר. בהיותו כבן שש נלווה אל אביו בעת נסיעתו נסיעתו אל האדמו"רים בעל ה'דברי יחזקאל' משינאווא והרה"ק מרן מהר"י מבעלזא ושאר צדיקי דורו. רבינו חלה במחלת עור קשה שסבל בגללן יסורים קשים, ואשר לא עזבוהו עד סוף ימיו. שמו הלך לפניו כעילוי מופלג ומושלם במעלות ובמידות. עני מרוד היה גם לאחר נישואיו ולאחר שהעמיד תלמידים רבים. היו ימים, שגופו החלוש היה בסכנה, מחלה קיננה בו והרופאים אסרו עליו מאמץ כלשהו, אבל הוא לא חדל גם אז מלהשמיע שיעוריו לתלמידי ישיבתו אפילו ליום אחד, ואפילו בימים שהיה רתוק למיטתו, היו תלמידיו מסבבים אותו כחומה ושומעים תורה מפיו.

לאחר נישואיו התמנה לרבה של הקהילה החרדית בפאפא שבהונגריה ושימש כראש ישיבה. בשנת ה'תרס"ה (1905) התמנה לכהן כמרא דאתרא בלייקוב (עיר בסלובקיה). בשנת ה'תרע"ב (1912) בהיותו כבן שלושים התמנה כרבה של צהלים (שהייתה אחת מ"שבע קהילות" המפורסמות בחבל בורגענלאנד), במקום דודו הרב אליעזר דוד גרינוולד בעל "קרן לדוד" שעבר לכהן כרבה של אויבר-וישובה. בשנת ה'תרפ"ד (1924) עבר לכהן כרבה של הוניאד (שהייתה מן הקהילות החשובות ביותר בחבל טראנסילוניה). בבואו שמה ייסד ישיבה ואף עמד בראשה. בשנת ה'תרפ"ח (1928) התמנה כרבה של קהילת 'עדת ישראל' בפאפא, ואף בה עמד בראשות ישיבה גדולה, שהייתה מהגדולות והחשובות בהונגריה.

מעולם לא איחר לשיעוריו ועל אף מחלתו לא החסיר משיעורו. פעם אחת, כאשר סבל יסורים נוראים ממחלתו, הופיע לשיעור עטוף בסדין רטוב, כי לא רצה לוותר על שיעורו. **רבים פנו אליו ונושעו. ענוותן מופלא. בעל רוח-הקודש. בעל אהבת ישראל מופלאה.** צרות ישראל נגעו בעומק לבבו, מגיא ההריגה בפולין הדוויה הגיעו בכל יום בשורות אימים על עם ה' כי נפלו בחרב. וגופו הטהור לא עצר כח להחזיק מעמד בסבלות אחינו בני ישראל. נפטר בשבת קודש פרשת תרומה ב' באדר ה'תש"א (1941), חי כ-59 שנים. נקבר בפאפא.

סבו: ר' עמרם. **אביו:** ר' משה (אבד"ק חוסט ומח"ס 'ערוגות הבושם'). **אמו:** מרת זיסל (בת ר' אברהם גשטעטנר מצ'רנה). **מרבתי:** אביו, ר' משה (רבינו היה תלמידו המובהק). **אשתו:** מרת שרה רבקה (בת דודו ר' ישראל מנחם ברוין אב"ד ברזוויטץ. נישא בשנת ה'תר"ס 1900). **ילדיו:** האדמו"ר ר' יוסף (בעל 'יחי יוסף', ממלא מקום אביו). **חתני:** ר' ישראל אפרים פישל לנדוי, ר' אפרים פישל סופר (אב"ד טמשוואר ורב קהילת פאפא בירושלים), ר' דוד מושקוביץ (רבה של באניהד), ר' משה לייב כץ (בן ר' אשר אנשיל רבה של סרדהלי). **מתלמידי:** ר' יעקב יצחק ניימן (רב קהילת בעלז במונטריאול), ר' יצחק שלמה אונגר (ר"י חוג חתם סופר), ר' שלמה לורינץ **מספריו:** **יוגד יעקב** - על התורה **ישו"ת משפטיך ליעקב יזכות אבות** - על מסכת אבות **יאגודת אזוב** - על הגדת פסח **ברכה ותהילה** - על תהילים

הרה"ח ר' ישראל מייזנער ז"ל, שהיה מתלמידי הגה"ק מפאפא בעל 'יוגד יעקב' זיע"א, בהגיע עתו להתייצב בצבא והוא נער בריא וחסון, לא ידע לשית עצה בנפשו, האיך להשתחרר מהם ולהינצל מידם, מה עשה? הלך ובא אצל רבינו וביקש את ברכתו לישועה והצלחה, נענה לו הצדיק ואיחל לו כבקשתו שיעלה בידו להינצל מן הגיוס, אך הבחור עדיין לא נחה דעתו בברכה, אשר ברכו הרבי, ולא שקטה נפשו, עמד והוסיף לבקש ולדרוש, לשמוע הבטחה מפורשת יוצאת מפי הרבי, שלא ישלח לצבא ולא יעבור עליו כל דבר, אלא נקי יהיה לביתו.

קרא רבינו לגה"צ ר' יצחק שלמה אונגאר ולחש באזניו לסור לבית קרובת משפחתו התופרת תכריכי מתים ולהביא מביתה פיסת - בד תכריכים מן השאריות אשר ברשותה, כמצווה ועושה חש הלה לביתה והביא את פיסת התכריכים לרבינו. הסתגר הצדיק עם הבחור בחדר קודשו, ושהה עמו שם ביחידות במשך זמן מסוים, למחרת, בהתייצב הלה לפני ועדת הגיוס **פרח כל גופו חברבורות אבעבועות אדומות, פצע וחבורה ומכה טריה מכף רגלו ועד ראשו**, מיותר לומר, ששחררוהו על אתר, שהרי אין אדם חולה מתייצב למלחמה.

חזר הבחור לבית רבינו, כשהוא מלא מאות פצעים ושוב נתייחד עמו הצדיק למשך זמן מסוים בחדר קדשו כשהוא סגור, ובצאתו מן הקודש - **שב כבשרו והוא בריא לחלוטין, עד שלא היה ניכר בו כלל אף לא רושם קל שבקלים מאותן אבעבועות.** ביקשו הכל, לדעת מה היה לו, בבואו ובצאתו וכיצד הרבי ריפאו, אלא שרבינו הזהירו, לבל יספר דבר וחצי דבר באזני איש, מכל אשר ראו עיניו ומכל אשר עבר עליו בתוככי החדר עת נסגרו בו, אלא שר' יצחק שלמה אונגאר השליח בדבר "בד-התכריכים" ידע ידע, שיש קשר בין הדברים, ושומר את הדברים בלבו לעת מצוא. בחלוף השנים, לאחר שרבינו נסתלק לשמי רום, פנה הגה"צ ר' יצחק שלמה אונגאר לר' ישראל מייזנער ואמר לו: "עתה אחר שנשמת רבינו צרורה בצרור החיים ושוכן הוא בעולם שכולו טוב, יואיל לגלות את אזניי, מכל אשר עשה עימו רבינו". סיפר לו ר' ישראל: "רבינו נטל את אותה פיסת בד התכריכים שהבאת וכרכה סביב אצבעותיו והעבירה על כל בשר גופי, למחרת בהתייצבות, לפני אנשי הצבא היה לי את אשר היה, ושלחוני לחופשי לביתי, כשבאתי אל הרבי בשנית, שוב עשה לי כבראשונה, ועבר עם אותה מטלית בד על כל גופי כאשר בתחילה, והנה הפלא ופלא, כל הנגעים, והפצעים נעלמו וכאילו מעולם לא היו". (הגה"צ ר' יצחק שלמה אונגאר זצ"ל אב"ד חוג ח"ס ב"ב מובא בספר 'רשומים בשמך' עמ' שג)

סיפר הגה"צ רבי יעקב יצחק ניימן זצ"ל אב"ד בעלזא מאנטריאל: **כשהייתי בחור צעיר שמעתי מהבחורים המבוגרים, שאם מניחים את היד על גבי המזוזה שבדלת החדר, שרבינו ישן בו, מיד הוא מתעורר.** פעם אחת נחפזתי לנסוע וכו"ק רבינו ישן בחדר הספרים (הדלת הייתה מזכוכית ונתאפשר לראות מה נעשה בתוך החדר). **ילדות הייתה בי ושמתי ידי על המזוזה ונתעורר הצדיק.** נפרדתי לשלום, ורבינו מץ בי בחיבה באמרו: "תעשה מצוות אחרות ואל תהדר אחר מצווה כזאת לעורר את רבך משנתו"...

הגאון הרב אליעזר די אבילה זצ"ל המכונה רב אד"א - נולד ב-י"ד בניסן ה'תע"ד (1714) בעיר רבאט כבן יחיד להוריו. התנא רבי אליעזר בן הורקנוס נגלה לאימו בחלום ואמר לה כי רבינו הוא מניצוץ נשמתו. מוצא משפחתו מהעיר אווילה שבספרד, ממנה גורשו היהודים בשנת ה'רנ"ב (1492), בעת גירוש ספרד. כבר בגיל צעיר נודע בשקידתו העצומה בתורה. רבינו היה אדם אמיד ועשיר גדול, אך בשל רצונו להתמסר ללימוד הוא מסר את עסקי המסחר לידי בני משפחתו.

הקים ישיבה ברבאט ועמד בראשה. בישיבה למדו תלמידים חריפים רבים מכל הסביבה, ורבינו היה מפרנסם ותומך בהם. בנוסף להרבצת התורה, כיהן גם כרב ואב"ד בערי רבאט וסאלי אליו היו מריצים את השאלות הסבוכות שלא ניתן היה להגיע בהם לפשרה. גדולי דורו כינוהו בשם 'רב אד"א' (ר"ת אליעזר די אבילה, לשון מושאל משמם של האמוראים רב אדא בר אהבה ורב אדא בת מתנה - רמז שהיה אוהב את הבריות ובפרט את תלמידיו וכן שהיה עוזר ותומך בהם ביד רחבה), ובעירו רבאט כונה 'רבי אליעזר הגדול' (על שם התנא רבי אליעזר הגדול). מפורסם לגאון עצום חריף ובקי. למד יום ולילה. גאון בנגלה ובנסתר. יהודי פאס ביקשוהו לבוא ולכהן בפאר כרב הראשי ליהודי מרוקו, ובענותו ענה להם, שלא הגיע עדיין לאותה דרגה. נפטר בשבת, ג' באדר א' ה'תקכ"א (1761). חי כ-47 שנים. ציונו בסאפי.

סבא (מצד אביו): רבי משה ממקנס. **אביו:** הגאון ר' שמואל (דומ"ץ מרוקו מח"ס 'אוזן שמואל'). **אימו:** אחותו של רבי חיים בן עטר ('אור החיים' הקדוש). **אשתו:** בת הגה"ק ר' אליהו הלוי בן שושן (מנכבדי העיר סאלי- הייתה יתומה. נישא בהיותו כבן חמש-עשרה שנה). **מרביתיו:** אביו, ר' שמואל (למד ממנו את דרכי העיון והפלפול). **חתנו:** ר' שלמה די אבילה. **מתלמידיו:** חתנו, ר' שלמה די אבילה. **מספריו:** **ימגן גיבורים** - על מסכתות בבא מציעא, הוריות, כתובות וקידושין • **מלחמת מצווה** - על שורשי ההלכות בש"ס ובפוסקים • **באר מים חיים** - שו"ת • **ימעין גנים** - חידושים וביאורים על כל חלקי הטור • **חסד ואמת** - דרשות וחיידושי אגדות • **ישער שמים** - פיוטים.

כאשר התעברה אימו הצדקת של רבינו, נגלה אליה בחלום התנא רבי אליעזר בן הורקנוס (רבי אליעזר הגדול) ואמר לה: "דעי! שאני ר' אליעזר בן הורקנוס ונגזר על נשמתך לרדת שוב לעולם הזה להמשיך להאיר את אור התורה בקרב חכמי הדור ולכל עולם התורה, ובכן הינך הרה וילדת בן אשר בו תהיה ניצוץ נשמתך והוא יאיר עיניהם של ישראל בתורתך, על כן הנני מבקש שתקראוהו על שמי ולהתנהג איתו בזהירות ובקדושה רבה".

חכמי העיר רבאט מספרים, שפעם ר' אליעזר בהיותו רך מאוד בשנים התוכח עם חכמי הישיבה תלמידי מור אביו ר' שמואל והתעקש להסביר את הסוגיא שבה עסקו לפי סברתו ופירושו, אביו בשומעו שהוא עומד על דעתו בצורה עיקשת בפני חכמים גדולים גער בו חזק עד שרבי אליעזר בכה. באותו לילה נגלה לאביו בחלום רבי אליעזר בן הורקנוס, ואמר לו: "הרי אתה יודע שבנך זה הוא ניצוץ נשמתך ובעל הארה גדולה רוחנית בדור הזה, על כן אבקש להיזהר לא לפגוע בו ולא להרגיזו, אומנם אתה זכית בו, אך אם תמשיך להרגיזו אני אקח לך אותו. תיזהר!".

זקני חכמי מרכאש מספרים, כי כאשר היו מתקשים בדברי הגמרא, היו אומרים: "תביאו את ספרו של המהרש"א 'שלנו' ונראה מה הוא אומר". בהקשר לכך נשתמר בפי חכמי מרוקו סיפור מופלא: בילדותו התקשה רבי אליעזר בהבנת דברי המהרש"א על תוספות באחת ממסכתות הש"ס, וכשלא הצליח להבין את דבריו, התחיל לבכות. דלת בית המדרש נפתחה, וזקן הדור פנים, לבוש בג'לאביה, נכנס. שאלו הזקן: "מדוע אתה בוכה?" רבי אליעזר היה בטוח שאותו זקן אינו בקי בנבכי הסוגיות, בוודאי לא בדברי התוספות, על אחת כמה וכמה לא בדברי המהרש"א... על כן התחמק מלענות לו. לאחר הפצרות מרובות ענה לו הילד, והזקן הסביר לו את דברי התוספות בצורה כזו שדברי המהרש"א היו ברורים ביותר. מיד לאחר מכן נעלם הזקן. **באותו הלילה הגיע אליו הזקן בחלומו, ואמר לו כי הוא היה המהרש"א, וכי נשלח משמים להסביר לו את התוספות כהערכה לכך שהוא יגע ועמל בלימוד התורה הקדושה.**

אימו של רבינו היא אחות רבי חיים בן עטר וגרה ברבאט. כשגדל הילד אליעזר, היה לנער חכם, חריף וידען בתורה. באחד הימים הגיע רבי חיים בן עטר לאחותו ברבאט. רבי חיים נהג לשבת בביקוריו בבית אחותו עם אחיינו אליעזר ומשתעשע איתו בדברי תורה ונהנה מאוד מחוכמתו המופלאה ומפיקחותו הנדירה. רבי חיים השמיע חידוש עצום עמוק ומפולפל, אולם הנער אליעזר שהיה עדיין בגיל רך מאוד סתר את החידוש כלאחר יד.

'אור החיים' אמר מתוך 'חיבה' לתשובתו החכמה של הנער: "תמשי זריר". דהיינו תלך צעיר מהעולם הזה. אימו של אליעזר ששמעה את שאיחל אחיה לבנה, נבהלה... הרי ידעה כמה חזקות מילותיו של אחיה רבי חיים בן עטר הידוע כצדיק יסוד עולם, וחששה שמא הקללה תתפוס בנער אליעזר. היא ביקשה מאחיה שיברך את בנה מיד, שמא חלילה משהו רע יקרה לנער. רבי חיים פנה לאחותו ואמר לה "הרי יודעת את שאוהב אני את אחייני אהבה גדולה, לא התכוונתי שחלילה יארע לו דבר רע".

משסיים את דבריו הניח את ידו על ראש הנער וברך אותו. וכדי שאחותו תהיה נפשה רגועה ולא תדאג בשל דבריו הוסיף: "יהי רצון שכל מה שיגזרו עלי יהיה גם עליו ויזכה ויגדל כמוני". הרי אחותו ידעה כמה אחיה חכם וגדול בתורה, אז חשב לעצמו שאם יברך את הנער בברכה זו, החשש יעזוב את אחותו, ולא תדאג לבנה. ואכן, כך היה, **הנער אליעזר גדל והפך לגדול בתורה. אך גם חי חיים קצרים כשל דודו רבי חיים בן עטר זצוק"ל.**

כאמור נפטר רבינו בגיל 47 שנים. 'אור החיים' הקדוש עלה לירושלים בהיותו בן ארבעים ושלוש ונפטר בהיותו בן 47 שנים. כך היה, הנער אליעזר הפך להיות תלמיד חכם וגדול בתורה. הברכה תפסה בנער שהפך להיות עליו גדול בתורה, אולם רבינו נפטר אף הוא צעיר בדיוק כמו הדוד שברך אותו, רבי חיים בן עטר 'אור החיים' הקדוש זצוק"ל.

המקובל רבי מרדכי יפה זצ"ל המכונה **"בעל הלבושים"** (על שם ספרו) - נולד בפראג בשנת ה'רצ (1530). גאון בנגלה ובנסתר. שימש כראש ישיבה בפראג עד שנת ה'שכ"א (1561), אז יצא בראש הגולים מבתיים בגזרת הקיסר פרדינאנד, הלך לאיטליה והתגורר כעשר שנים בוונציה. בשנת ה'של"ב (1572) נקרא להיות רב בהוראדנא (מילא את מקומו של ר' נתן שפירא).

בשנת ה'שמ"ח (1588) נבחר לאב"ד בלובלין, הודות להשתדלותו הצטרפה ליטא לוועד ארבע ארצות. משם התקבל כאב"ד לקרמניץ. בשנת ה'שנ"ב (1592) חזר לפראג היה רב בפראג, ומשנת ה'שנ"ט (1599) ועד פטירתו שימש כאב"ד הגליל בפוזנא. כל ימיו עסק בצרכי הציבור וענייני הדת. כל גדולי התורה התייחסו אליו בכבוד ובהערצה וקיבלו את דעתו. **מרבית זמנו עסק בלימוד תורת הנגלה והנסתר**. נפטר בפוזנא ב-ג' אדר ב' ה'שע"ב (1612). חי כ-82 שנים.

רבותיו: ר' שלמה לוריא (המהרש"ל), ר' משה איסרליש (הרמ"א) היו רבותיו בנגלה, ור' מתתיהו דלקרוט היה רבו בקבלה. **אביו:** ר' אברהם יפה. **ילדיו:** ר' אריה ליב, ר' פרץ. מרת וולקה (נשאה עם ר' שמואל וואל), מרת בילא (נשאה עם ר' יחיאל מיכל הלוי אפשטיין). **מספריו:** **ילבוש פינת יקרות ילבוש אדר היקר ילבוש אבן היקרה ילבוש האורה ילבוש הבוץ והארגמן ילבוש החור ילבוש התכלת ילבוש עטרת זהב ילבוש עיר שושו ילבוש שמחה**.

בספר "דרך החיים" מובא מעשה בגאון ר' מרדכי יפה שהיה אב"ד וראש מתיבתא בקהילה קטנה, וה' הרים כיסאו ויעל במעלות החכמה בנגלה ובנסתר, ובאו אצלו שלוחים מעיירת פוזנא לקבלו עליהם לאב"ד ור"מ, וכאשר הביאו לו כתב הרבנות, אמר להם: "לא אוכל לילך עימכם תכף, עד שמקודם אני צריך לילך ולנסוע למדינת אטליה ליוניציה אצל חכמי הספרדים, שבקייאם בחוכמת העיבור שאני חסר ממנה, וללמוד מהם חכמה זאת, יען אין שום אדם במדינות הללו ללמוד ממנו". ונסע תכף הגאון והלך אצל החכם ר' אבוהב הספרדי, והיה אצלו כשלושה חודשים ולמד ממנו כל החכמה הזאת בשלמותה, כמובא בספר "ילבוש אדר יקר".

ויהי מקץ הימים הנזכרים לעיל בהיותו בבית הרב אבוהב הנזכר, ויקרה מקרה שהיה שם תינוק בן החכם ר' אבוהב, ואכל פרי וברך "בורא פרי העץ" בקול רם, וענו כל העומדים שם "אמן" על ברכת התינוק, ור' מרדכי יפה בהיותו טרוד בתלמודו לא ענה אמן, שלא במתכוון. והחכם ר' אבוהב בראותו שלא ענה אמן על ברכת התינוק, כעס עליו כעס גדול ונידוהו וגער בו בנזיפה גדולה. והמתין הגאון שלוש יום כפי דין נידוי הרב לתלמיד, ואחר כך בא לפייס רבו, ולא היה רוצה למחול לו, ואמר לו: "אדוני יודיעני מה פשעי ומה חטאתי נגדו ומה חרי האף הגדול הזה?". והשיב לו החכם ואמר: "ידוע תדע שאהבה גדולה ושלמה, שאינה תלויה בדבר אהבתיך יותר מבני. תדע נאמנה, שהיית חייב מיתה בשעה שלא ענית אמן על ברכת התינוק. ואני מוחל לך בתנאי זה, שבכל מקום וקהילה אשר תדרך כף רגלך, תדרוש ברבים ותודיע להם החטא והפגם הגדול של מי שאינו עונה אמן על כל ברכה ששומע מישראל, ותצווה לבניך ולבני בניך עד סוף כל הדורות, שיספרו המעשה הגדול והנורא שאספר לך".

"במדינת ספרד היו קהילות קדושות קודם גזרות ה'תתנ"ו. הייתה שם עיר גדולה של יהודים, והמלך היה רוצה לגרש את היהודים כמה פעמים, לולא שהיה שם אב"ד חסיד וענו גדול ועשיר גדול והיה נושא חן בעיני המלך, ובכל פעם, שהיה המלך שם בדעתו לגרש היהודים, היה החסיד מפר עצתם ומבטל רעתם. ויהי היום כעס המלך על היהודים וציווה לגרשם מארצו, ובאו כל הקהילה אל החסיד הנזכר להתחנן, שילך אל המלך להמליץ בעדם לבטל הגזרה כדרכו הטוב בכל פעם. באו לחסיד בעת מנחת ערב, והשיב, שילך למלך עימם, רק שרצה להתפלל מנחה תחילה, והפצירו בו לאמור: "זו גם כן מצווה רבה להציל כללות ישראל, ועתה הוא עת רצון לפני המלך ואחר כך תתפלל".

ועש כן החסיד והלך עימם לחצר המלך. וכאשר ראה המלך, ויורץ לקראתו ויחבק לחסיד, וסבר בדעתו, שבוודאי יבטל הגזרה מגירוש והיה מסבב בדברים אחרים עם המלך. ובתוך כך בא כומר אחד לפני המלך, ויקוד והשתחוה, ויברך את המלך בברכה ארוכה וחשובה בלטינית, והחסיד לא הבין את דבריו. וכשראה החסיד שעוד מעט עובר זמן מנחה, הלך לקרן זווית אחת והתפלל מנחה, בחשבו שיש לו שהות להתפלל קודם, שיגמור הכומר מלברך את המלך. ובהיות החסיד באמצע התפילה, קם הכומר ההוא על רגליו וציווה לכל העומדים שם, שיענו אמן על הברכה, כדי שתתקיים ברכתו, ויענו כולם כאחד 'אמן'. והחסיד לא הבין את דבריו ולא ענה אמן, שלא רצה להפסיק בתוך התפילה.

ושאל הכומר, אם ענו כל בני הבית אמן והשיבו "כן", ושאל גם כן: "האם היהודי ענה אמן על ברכתו?" ויאמרו: "לא, יען עודנו שם מתפלל". ויהי כאשר שמע הכומר, שלא ענה היהודי אמן, תלש שערוותיו וצעק צעקה גדולה ומרה, ואמר: "אוי על המעשה הרע, שבעבור היהודי שלא ענה אמן על ברכתו לא תתקיים הברכה". ויהי כאשר שמע המלך את דברי הכומר ויקצוף המלך על החסיד, ויצו את עבדיו להמיתו בייסורים קשים, ואחרי זאת גירש המלך את כל היהודים ממלכותו. והיה שם עוד חסיד אחד חבר של הנהרג, וישפוט בדעתו שבוודאי עבר החסיד הנהרג איזה עברה בצנעא, דלא חשיד קודשא בריך הוא דעביד דינא בלא דינא, והיה אותו חסיד מתענה ובוכה ומתפלל, שיודיעו לו מן השמים על איזה חטא נהרג החסיד הנזכר למעלה במיתה משונה.

ובא אצלו החסיד הנהרג בעצם היום. ויחרד החסיד החי חרדה גדולה, ויאמר לו הנהרג: "אל תירא ואל תחת", ויאמר לו החסיד החי: "יודע אני שחסיד היית, על כן תאמר לי על מה עשה ה' לך ככה ומה החורי האף הגדול אשר עבר עליך", והשיב הנהרג: "האמת שמיימי לא עברתי עבירה. רק הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה. פעם אחת ברך בני הקטן ברכה על הפת ושמעתי ולא עניתי אמן, והארץ לי הקב"ה עד המעשה שנעשה לי בעומדי לפני מלך בשר ודם, שלא עניתי אמן על ברכתו, ובאותה שעה בית דין של מעלה דנו אותי, על שלא עניתי אמן על ברכת בני. לכן אתה חברי, תספר באוזני בניך ובן בניך ולכל באי עולם את המעשה הזה והזהירם על עניית אמן", ופרח לו החסיד הנהרג. ואחר שסיפר ר' אבוהב המעשה לגאון ר' מרדכי יפה, אמר לו: "אל תתרעם על שנידית אותך, כי נתכוונתי למען יהיה הנידוי כפרה על עוונך. ומעתה אני מוחל לך, אבל בתנאי, שלעולם תדרוש ברבים להזהירם על עניית אמן".

המקובל הגאון רבי יעקב מונסה זצ"ל המכונה הצב"י: נולד בדמשק בשנת ה'תר"מ (1880). כל חייו חי בצניעות ובענווה, גם לאחר שעלה לארץ בר"ח תמוז ה'תרע"ט (1919). הישיבה בארץ ישראל הייתה עבורו עיקר חיים ולכן פעל מאמצים גדולים ועלה בהיחבא בלקחו עמו טלית ותפילין בלבד. כאשר ראה לראשונה את חומות ירושלים קרע כדין ודמעות זלגו מעיניו תוך בקשה מריבון העולמים שיזכהו ללמוד תורה ולשבת ישיבת קבע בירושלים, והמשיך: ידעתי שארץ ישראל נקנית ע"י ייסורין והתורה נקנית ע"י ייסורין (ברכות ה ע"א): "יהי רצון שיכבשו רחמיך את כעסך, ויהיו הייסורים קלים, שאוכל לסבול".

הקים עם עלייתו, יחד עם הרב אליאז (במבג"י) מערבי זצ"ל, את ישיבת "גדיל תורה" לבני דמשק בה למדו פשט וקבלה ואת ישיבת "שלום ואמת" בשכונת הבוכרים ואף עמד בראשה עד סוף ימיו, בנוסף ללימוד בישיבת המקובלים "רחובות הנהר" בראשה עמד מורו הרב החסיד שאול דוייק הכהן זצ"ל ("השד"ה"). נהג לחתום: "הצב"י יעקב מונסה משרת בקודש בביהכנ"ס המקובלים המכוונים 'אמת ושלום' תכב"ץ מדרש חסידים".
כאשר **הצב"י** ר"ת הצעיר בבני ישראל. נחשב שם לאחד מגדולי הרבנים והמלמדים. גאון בנגלה ובנסתר. בעל רוח הקודש. נפטר בשב"ק ג' אדר א' ה'תשי"ד (1954). חי כ-74 שנים. ציונו בירושלים.

אביו: המקובל ר' יוסף מונסה. **נשותיו:** (זיווג ראשון) מרת בוליסה, (זיווג שני) מרת כחילה רחל. **מרבותיו:** המקובל ר' שאול הכהן. **ילדיו:** חכם אברהם, ר' יוסף, הרבנית פנינה (נישאה לגאון הרב משה צדקה), הרבנית שולמית (נישאה לגאון ר' שלום סופר-בנה 'כף החיים').
חברותות: המקובלים הגאונים- ר' רפאל מערבי (בחול"ל) ור' יהושע שרבני, ר' סלמאן מוצפי.

בשנת ה'תש"ח ירושלים הייתה מנותקת מסביבותיה והקסטל, החולש על הדרך, עבר מידי הערבים ליהודים ולהפך. באחד הימים המשיך רבי יעקב את הלימודים כהרגלם לקהל הרב בביהכ"נ, שהיה מוקף חלונות וגגו קרשים וטיח, למרות מתקפות האויב מסביב, ואמר לקהל: **"אני מבטיח בע"ה כי כל הנמצאים כאן לא יאונה להם כל רע, אבל היוצא מדלתי ביהכ"נ 'בר מינן' סכנה"**. והיו לומדים תהילים בחבורות כל אחד כמה מזמורים, פתאום קם על רגליו ניגש להיכל ופתח אותו וכל הקהל קמו על רגליהם, והתחיל הרב להתפלל בדבקות ולבקש רחמים כדרכו, כבן המבקש מאביו, אח"כ סגר את ההיכל ואמר: **"רבותיי, הקסטל בידנו והדרך נפרצה לירושלים כי הצורך הגדול עבד אל קאדר אל חוסייני נהרג וכל הערבים ברחו"**. מאוחר יותר כוחותינו סיפרו כי באותו יום היה עובר במחנה הצורך הזה וחיייל משלנו ירה לתומו כדור ופגע בו והרגו, וכראות הערבים שמצביאים נהרגו- ברחו כולם בעוד חיילי ישראל עלו על ראש ההר ושחררה הדרך לירושלים. **ולאחר דבר זה ראו כולם כי רוח הקודש דיבר מתוך גרונו לפי שאף אחד לא ידע דבר זה.**

וידוע לכל באי שערי ירושלים, כמה עקרות נפקדו בתפילתו וקראו את שם בנם יעקב כשמו והוא היה הסנדק, וכמה חולים נעזרו ע"י תפילותיו ועצותיו, ונתקיים בו מאמר התנא: "ונהנים ממנו עצה ותושייה". **היה שונא בצע ולא ביקש כסף, ומי שרצה לתת- הייתה קופה של ביהכ"נ, בפתח ביהכ"נ, והיה אומר: 'הנה הקופה, מה שתרצו תשימו'.**

○ יפר בנו חכם אברהם זצ"ל כי רבי יעקב, בסוף ימיו, היה שוכב חולה במיטה ובאותו זמן שהה לבדו בביתו והרהר באיזה יחוד הידוע לו ודלת הבית פתוחה. נכנס איש אחד ושאל: "האם בבית זה גר חכם רבי יעקב מונסה?". אמר לו הרב: "תשאל את השכנים ויאמרו לך". כי מתוך ענווה לא רצה לומר לו שזה הוא. אמר האיש שהוא שאל ונאמר לו שזהו הבית. שאל הרב: "אם כן מהו רצונך?". פנה האיש ואמר: "אני לא מאמין, אמרו לי שיש רב מקובל גדול גר כאן ואני רואה לפני זקן שוכב במיטה לבדו".

התאמץ הרב בכוח גדול וישב על המיטה והשיב לאיש: **"תשמע אל תלך. אני אשאל אותך מדוע כשאתה מתפלל עמידת י"ח ומגיע ל"מודים" מצטייר לנגד עיניך צורת "שתי וערב" ואתה משתדל להעביר צורה זו מנגד עיניך ואינך יכול. ועל זה באת לבקש תיקון. עתה אם אתה רוצה ללכת- לך"**.

כששמע האיש את הדברים נדהם והחל לבכות ולהתחנן ולצעוק בקריאות "אמת הדבר, אנא מחל לי על דברי ותיתן לי תיקון". מחל לו הרב ונתן לו תיקון הדבר. כששב בנו אל הבית וראה בחולשתו, סיפר לו את המאורע. שאלו בנו: "איך אפשר לדעת דבר כזה?", ענה רבי יעקב: **"מי שיש לו עיניים לראות ואוזניים לשמוע- רואה ושומע"**.

■ הודי, מהעולים ארצה, בנה לו חצר עם מספר חדרים וחנויות במקום מרכזי בירושלים. העסקים הצליחו, אך סבלו הוא וב"ב ייסורים נוראים וחולאים קשים ל"ע. יעצו לו ידידיו שילך להתברך ולקבל תיקון מרבי יעקב. ניגש היהודי אל ביתו של הרב, ואיך שנכנס קרא אליו רבי יעקב: **"מדוע אתה משהה את נדריך? לפני שעלית ארצה נדרת שאם תזכה לבנות אחת מחורבות י-ם תקדיש חדר אחד לביהכ"נ, ואתה בנית חצר... ואת נדריך שכחת? קום קיים נדריך והשם ישלח דברו"**. האיש הנדהם הודה כי אמת לאמיתה היא, ותכף ניגש ופינה חדר, נתן בו ספסלים ועוד באותו היום התפללו בו מנחה. אח"כ בנה לו עליה, וכיום ביהכ"נ מתנוסס גדול ומרווח לתפארה בירושלים, והאיש וב"ב בריאים ושלמים מאז.

בחורף לפני הסתלקותו אמר כצוואה **"בדור הזה מי שמתחבא יותר טוב"**, ופרשו תלמידיו: **התרחק מהמעמד והכבוד שקוברים בעלייתם- כה היה עניו**. באותה שבת קודש, ג' באדר א' שנת תשל"ז פרשת **"ויקחו לי תרומה"**, עם נץ החמה, השיב נשמתו הטהורה לבוראו. חשך השמש בצאתו. צדיקים במיתתם קרויים חיים ת.נ.צ.ב.ה.

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו